

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/26/2021
Identifikačné číslo spisu: 6419010270
Dátum vydania rozhodnutia: 16.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6419010270.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na neverejnom zasadnutí konanom 16. februára 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. N., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného O. N. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Bónu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. júla 2020, sp. zn. 4 To 44/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného O. N. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 5. mája 2020, sp. zn. 4 T 38/2019, uznal obvineného O. N. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 10. júla 2018 v čase okolo 20.00 hod. až 20.30 hod. v R. D. C., na ulici C., v blízkosti pohostinstva „U W.“, pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcom vzájomnom konflikte fyzicky napadol L. M., nar. X. M. XXXX, trvale bytom R. D. C., D.. O. Z. XXX/X, a to tak, že ho zo zadu 1x udrel do hlavy, v dôsledku čoho tento spadol na zem a následne ho viac ako 1x kopol do oblastí hlavy, pričom mu týmto spôsobil viaceré zranenia, a to otvorenú trieštivú zlomeninu s posunom úlomkov tela sánky vpravo a zlomeninu kĺbového výbežku sánky vľavo s nutnosťou operačnej liečby, ktoré zranenia si vyžiadali reálnu práceneschopnosť odo dňa 10. júla 2018 do dňa 23. augusta 2018, pričom doba liečenia a práceneschopnosti bola znalcom stanovená minimálne v trvaní 6 - 8 týždňov.

Za to mu okresný súd podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 1, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvineného zaviazal na náhradu škody poškodenému L. M. vo výške 3 192 Eur, poškodenej S. a. s. vo výške 4 437, 01 Eur a poškodenej Z. vo výške 128, 80 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. okresný súd poškodeného L. M. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 16. júla 2020, sp. zn. 4 To 44/2020, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného O. N. a odvolanie poškodeného L. M. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie vo svoj prospech, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por., teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V bližšom odôvodnení dovolania uviedol, že zo spáchania stíhaných trestných činov sa necíti byť vinný. Podľa jeho názoru od začatia trestného stíhania vec nebola dôsledne dozorovaná prokurátorom a v prípravnom konaní bol produkovaný celý rad procesných chýb, ktoré ovplyvnili jeho priebeh i priebeh hlavného pojednávania v jeho neprospech. V konaní nebol produkovaný ani jeden relevantný a zákonný dôkaz o tom, že skutku sa dopustil dovolateľ. Trestné oznámenie podala družka poškodeného U. R., vec však po prijatí trestného oznámenia nebola dokumentovaná vecne príslušným policajtom, ktorým je podľa § 10 ods. 8 písm. a) Tr. por. vyšetrovateľ Policajného zboru. Vec bola na základe pokynu prokurátora odstúpená do skráteného vyšetrovania vecne nepríslušnému orgánu, a to poverenému príslušníkovi OO PZ v R., ktorý nemá na vyšetrovanie tohto druhu trestnej činnosti zákonné oprávnenie a ani odborné predpoklady. Trestné stíhanie vo veci bolo začaté vecne nepríslušným policajtom a až po štyroch mesiacoch od spáchania skutku bola vec odstúpená vecne príslušnému vyšetrovateľovi PZ odboru kriminálnej polície OR PZ v R.. V dôsledku tohto neodborného postupu a prieťahov v konaní nebol riadne ustálený okruh osôb, ktoré sa v inkriminovanom čase nachádzali na mieste činu, nebola vykonaná podrobná obhliadka miesta činu, zaistené stopy, obuv a šatstvo podozrivých osôb pre účely zisťovania a skúmania biologických stôp analýzou DNA. Procesné úkony vykonané v období od 11. júla 2018 do 7. novembra 2018 sú teda procesne nepoužiteľné, pretože neboli vykonané vecne príslušným orgánom a ani jeden výsluch nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom. Vyšetrovatelka nezákonne svedkom počas výsluchov prehrávala kamerový záznam, ktorý následne ovplyvnil obsah ich výpovedí v neprospech obvineného. Zo samotného kamerového záznamu je zrejmé, že ako prvý fyzicky napadol obvineného poškodený L. M. a keď ho ostatné osoby vyviedli von, obvinený zostal ešte dlhší čas sedieť za stolom vonku. Z kamerového záznamu nie je zrejmé, čo sa dialo vonku, kam bol poškodený odvedený inými osobami. Je možné, že práve tieto osoby boli páchatelmi. Nezákonosť postupu vyšetrovatelky obvinený videl aj v tom, že ak bol do vyšetrovacieho spisu zabezpečený kamerový záznam v zmysle § 89 ods. 1 Tr. por. výzvou na vydanie veci, stal sa súčasťou trestného spisu ako dôkaz a oboznamovanie s jeho obsahom podliehalo právnemu režimu podľa § 69 Tr. por. Kamerový záznam nemal byť prehrávaný svedkom a takýto postup, ktorý vyplýva najmä z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia, je nezákonný. Nezákonný postup vyšetrovatelky pokračoval aj v ďalšom konaní, keď pri výsluchoch kľúčových svedkov rozpory vo výpovediach odstraňovala nezákonne tým, že oboznamovala vypočúvané osoby s výpoveďami iných svedkov a takto ich ovplyvňovala v neprospech obvineného. Takýto nezákonný postup vyplýva zo zápisnice o výsluchu poškodeného L. M. z 10. decembra 2018, obdobne z 5. februára 2019. Podľa obvineného ide o závažné procesné pochybenie a nezákonný postup v jeho neprospech. Vyšetrovatelka mala k dispozícii iné dôkazné prostriedky, použitím ktorých mohla objektívne a zákonne zisťovať skutkový stav (napr. rekognícia, konfrontácia), k čomu však nedošlo. Podľa obvineného pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť skutočnosť, že obsah výpovedí svedkov bol aj pred súdom ovplyvnený nezákonným postupom z prípravného konania, napr. výsluch U. W.. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd oprel svoje rozhodnutie o výpoveď tohto svedka, ktorá je absolútne nedôveryhodná. Tento svedok bol v inkriminovanom čase úplne pod vplyvom alkoholu a každý raz vypovedal inak. Skutočne prežitý dej si nepamätá a nahrádza ho rôznymi konfabuláciami. Obdobne výpoveď poškodeného M. je podľa obvineného nedôveryhodná. Z trestného oznámenia, ktoré podala na druhý deň po spáchaní skutku jeho priateľka, vyplýva, že táto podávala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a, lebo po rozhovore s poškodeným alebo svedkom W. jej títo nevedeli povedať, kto poškodenému ublížil. Ani jediný výsluch poškodeného nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom. Poškodený útočníka podľa jeho výpovedí nevidel a na páchatel'a mal len podozrenie. Obvinený uzavrel, že v priebehu prípravného konania ani v

priebehu hlavného pojednávania nebolo zákonným spôsobom bez pochybností preukázané, že by poškodenému M. ublížil obvinený, ktorý bol odsúdený bez jediného priameho dôkazu. Navyše súd pri hodnotení vykonaných dôkazov v rámci svojho rozhodovania nezobral do úvahy výpoveď svedkyne W. C. z prípravného konania, ktorá bola najdôveryhodnejšia, nakoľko sa jedná o nestrannú svedkyňu, ktorá bola v inkriminovanom čase jediná, čo nepoživala alkoholické nápoje. Obvinený v tomto smere vytkol, že jeho dôkazné návrhy v priebehu prípravného konania boli zamietnuté. Opakovane žiadal o vypočutie svedkyne D. C., aj v konaní pred súdom, tieto návrhy však boli zamietnuté, čo považuje za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Dodal, že procesné úkony vyšetrovatelky sú z väčšej časti nezákonné a procesne nepoužiteľné aj preto, že neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom, konkrétne výsluchy poškodeného i svedkov, čo spolu s nezákonným postupom pri vykonávaní iných dôkazov bolo dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. Podľa názoru obvineného súd po podaní obžaloby nesprávne vyhodnotil zadovážené dôkazy a zákonnosť ich vykonania a nariadil hlavné pojednávanie na základe dôkazov vykonaných nezákonným spôsobom. Následne tieto vyhodnotil v neprospech obvineného, pričom však mal postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo. Z uvedených dôvodov považoval rozsudok súdu prvého stupňa za nespravodlivý. Nápravu nevykonali ani krajský súd. Obvinený objasnil, že v minulosti nebol súdne trestaný, pred nástupom na výkon trestu bol riadne zamestnaný a bol jediným živiteľom rodiny. Má dve maloleté deti, jeho družka je nezamestnaná, čím sa jeho rodina dostala do existenčných problémov. Ďalej zdôraznil, že ak by sa skutku dopustil, urobil by na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. a pokúsil by sa s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti o dosiahnutie podmienčného odsúdenia. Nemôže sa však priznať k ničomu, čo nespáchal, a brať za to následnú zodpovednosť. Na záver dodal, že verí v spravodlivosť a dúfa, že nemôže dôjsť k odsúdeniu občana na základe dôkazov produkovaných tak hrubým porušovaním Trestného poriadku a základných zásad trestného konania, ako tomu bolo v jeho prípade. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 384 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo. Navrhoval, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona, aby uznesenie krajského súdu i rozsudok okresného súdu zrušil a vec podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal na nové prejednanie a rozhodnutie.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Tr. por. zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej len „prokurátor“) sa k dovolaniu obvineného vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 30. novembra 2020, v ktorom uviedol, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. Poukázal na to, že po procesnom postupe podľa § 206 ods. 1 Tr. por. si obvinený zvolil obhajcu, prostredníctvom ktorého uplatňoval svoje práva. V rámci prípravného konania sa zvolený obhajca zúčastňoval procesných úkonov, boli mu doručované písomnosti, podával návrhy v mene svojho klienta, zúčastňoval sa hlavného pojednávania, v mene klienta vystupoval aktívne, podával opravné prostriedky. V ďalšom prokurátor zdôraznil, že čiastkové právo na obhajobu, spočívajúce v povinnosti orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať všetky okolnosti svedčiace v prospech i neprospech obvineného, sa prelína so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu, kde mieru dokazovania si orgány činné v trestnom konaní určujú sami a v konečnom dôsledku o vine a treste rozhoduje súd. Podľa prokurátora ide o subjektívny názor obvineného na porušenie jeho práva na obhajobu nevyhovením návrhov na vykonanie dokazovania, keďže v prípade, že sa navrhovaný dôkaz týka okolnosti pre rozhodnutie nepodstatnej, alebo ju možno zistiť inými dôkazmi, súd dôkaz odmietne vykonať. Právo obvineného na obhajobu teda porušené nebolo, tobôž nie zásadným spôsobom. Druhý dovolací dôvod je podľa prokurátora formálne podradený, keďže v skutočnosti sa jedná o námietku správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Rozhodnutia súdov boli založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané v zmysle príslušných ustanovení zákona, a spôsob, akým sa súdy vysporiadali so skutkovým a právnym stavom veci, je bližšie zdôvodnený v príslušných rozhodnutiach. Taktiež základné zásady trestného konania boli na hlavnom pojednávaní dodržané. Uzavrel, že rozhodnutia súdov neboli založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Samotná skutočnosť, že obvinený má na uznanie viny iný pohľad, neznamená, že boli porušené jeho základné ľudské práva a slobody. Na základe

uvedeného prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci dovolanie odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Poškodený L. M., zastúpený splnomocnenkyňou Mgr. et Mgr. U. S., advokátkou, sa k dovolaniu vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 20. októbra 2020, v ktorom stručne uviedol, že ho považuje za nedôvodné a má za to, že zo strany príslušných orgánov činných v trestnom konaní a súdov došlo k riadnemu a zákonnému prejednávaniu a rozhodnutiu dotknutej trestnej veci.

Poškodená Z. sa vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 22. októbra 2020, v ktorom uviedla, že obvinený jej škodu uhradil v plnej výške.

Vyjadrenia dotknutých strán boli doručené obvinenému a jeho obhajcovi, títo však možnosť zaujať k nim stanovisko nevyužili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h), § 566 ods. 3 Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.), a súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2, obsahové náležitosti uvedené v § 374 a podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por. Najvyšší súd však zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vo všeobecnosti Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávnych väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Osobitne Najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka najmä vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právom na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu rozumie vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. O zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Prípadne, ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného, pričom intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch,

ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie dôkazov), lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti už Najvyšší súd stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov je úspešným dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. namietal nezákonnosť procesných úkonov vykonaných v období od 11. júla 2018 do 7. novembra 2018, pretože po podaní trestného oznámenia vo veci konal nepríslušný policajt, navyše v skrátrenom vyšetrovaní.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že trestné oznámenie, ktoré podala oznamovateľka U. R. deň po skutku dňa 11. júla 2018, bolo spísané do zápisnice na Okresnej prokuratúre R., č. k. 1 Pn 174/18/6613 - 1. Prípisom z 12. júla 2018, č. k. 1 Pn 174/18/6613 - 2, prokurátor Okresnej prokuratúry R. odovzdal trestné oznámenie podľa § 198 ods. 1 Tr. por. Obvodnému oddeleniu Policajného zboru (ďalej len „PZ“) R. na ďalšie konanie s tým, že v danej veci sa javí podozrenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Na obvodnom oddelení PZ R. vo veci konal poverený príslušník PZ npor. Mgr. B. T., ktorý dňa 22. augusta 2018 pod ČVS: ORP - 402/ZH-ZH-2018 vydal uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a začal trestné stíhanie vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V rámci uskutočňovania procesných úkonov bol povereným príslušníkom PZ Mgr. T. uznesením z 22. augusta 2018, ČVS: ORP - 402/ZH-ZH-2018, do konania podľa § 142 ods. 1 Tr. por. pribratý znalec z odboru zdravotníctva - chirurgie MUDr. Andrej Hajtman, PhD., ktorý vo svojom znaleckom posudku č. 208/2018 zo 14. októbra 2018 (okrem iného) uzavrel, že poškodený L. M. utrpel triestivú zlomeninu s posunom úlomkov tela sánky vpravo a zlomeninu kĺbového výbežku sánky vľavo s nutnosťou operačnej liečby, a to spôsobom, že na oblasť tváre poškodeného, konkrétne na oblasť sánky vpravo od stredovej čiary, čiže spredu a sprava (z pohľadu poškodeného) pôsobilo minimálne raz tupé prudké mechanické násilie v podobe stredne silného až silného úderu pevným predmetom tvrdej konzistencie, menej kontaktnej plochy, pričom najpravdepodobnejšie je kopnutie chodidlom v pevnej obuvi alebo použitie tupo-hranatého či tupého tvrdého cudzieho predmetu (nie úder časťou tela), doba liečenia predstavuje 6 až 8 týždňov a poranenia predstavujú zo súdno-lekárskeho hľadiska ťažké poranenie. V dôsledku prijatia takýchto záverov došlo k prekvalifikovaniu skutku a následne aj k zmene vecnej príslušnosti orgánu PZ, keď bola vec dňa 7. novembra 2018 postúpená Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície R.. Uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por., ktorým bolo O. N. vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., bolo vydané dňa 15. januára 2019 vyšetrovateľkou Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície, R. - kpt. JUDr. O. W. (ďalej len „vyšetrovateľka“), ktorá následne vykonávala všetky ďalšie procesné úkony.

Z popísaného chronologického prehľadu úkonov je zrejmé, že trestné oznámenie bolo podané s odstupom jedného dňa od spáchania skutku (pričom neboli uskutočnené žiadne zaistovacie, neopakovateľné ani neodkladné úkony), vec preto, aj vzhľadom na ostatné okolnosti, nemohla byť na mieste činu dokumentovaná príslušným orgánom ihneď, priamo po spáchaní trestného činu. Odo dňa podania trestného oznámenia a jeho následného odovzdania príslušnému orgánu PZ však všetky relevantné procesné úkony, ktoré viedli k objasneniu skutkového stavu veci, boli riadne vykonané a zadokumentované, o čom svedčí obsah vyšetrovacieho spisu. Pokiaľ ide o vecnú príslušnosť orgánu PZ, táto bola určená v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, keď prokurátor vec po zápisničnom

spísaní trestného oznámenia podľa § 198 ods. 1 Tr. por. odovzdal na ďalšie konanie príslušnému obvodnému oddeleniu PZ. Prokurátorom bol skutok pôvodne právne kvalifikovaný podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., teda ako súbeh prečinov, pre ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou neprevyšujúcou tri roky, pričom nešlo o situáciu podľa § 200 ods. 2 Tr. por. (obvinený je vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave okrem prečinov spáchaných vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody, ide o náhle úmrtie obvineného vo výkone väzby alebo odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, ide o trestné konanie proti právnickej osobe, ide o trestné činy extrémizmu, alebo to nariadi prokurátor). O týchto prečinoch sa preto v prvotnom štádiu vykonávalo skrátené vyšetrovanie v súlade s § 202 ods. 1 Tr. por. a procesné úkony realizoval poverený príslušník PZ podľa § 10 ods. 8 písm. c) Tr. por. v súlade s § 202 ods. 2 Tr. por. Po tom, ako bolo znaleckým posudkom preukázané, že skutkom bola spôsobená ťažká ujma na zdraví, došlo k jeho prekvalifikovaniu na zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a došlo k postúpeniu veci z dôvodu vecnej príslušnosti v súlade s § 200 ods. 1, ods. 3 Tr. por. Vyšetrovanie ďalej vykonávala vyšetrovatelka PZ ako policajnt podľa § 10 ods. 8 písm. a) Tr. por. v súlade s § 200 ods. 4 Tr. por.

Možno teda uzavrieť, že procesné úkony boli v každom štádiu konania vykonávané vecne príslušným orgánom činným v trestnom konaní (policajtom), a to v súlade s aktuálnym stavom dokazovania, ktoré sa v priebehu prípravného konania vyvíjalo, čo malo vplyv na právnu kvalifikáciu skutku i na vecnú príslušnosť, a vo veci prebehlo riadne vyšetrovanie. Zmena právnej kvalifikácie a následne aj vecnej príslušnosti nemala vplyv na zákonnosť predchádzajúcich úkonov, ktoré boli vykonané v súlade so zákonom, a táto zmena automaticky neznamenala, že sú nulitné všetky predchádzajúce úkony. Je treba brať zreteľ i na skutočnosť, že k vzneseniu obvinenia došlo až po prekvalifikácii skutku, vecne príslušným vyšetrovateľom, a po vznesení obvinenia boli podstatné výsluchy zopakované, obvinený preto nebol takýmto postupom na svojich právach ukrátený. Nie je ďalej možné dať za pravdu dovolateľovi, podľa ktorého je z prepúšťacej správy MUDr. M. B. z 12. júla 2018 zrejmé, že poškodený utrpel ťažké ublíženie na zdraví, a teda skutok už od tohto okamihu bolo potrebné posudzovať ako zločin. Z uvedenej prepúšťacej správy takýto záver expressis verbis nevyplýva. Správa obsahuje len stručný výsledok vyšetrenia poškodeného L. M. a jeho predbežnú diagnózu označenú ako zlomenina sánky v bližšie neurčenej časti, povrchové poranenie hlavy bližšie neurčenej časti - pomliaždenie, s potrebou operačného zásahu. Podľa § 123 ods. 3 Tr. zák. sa ťažkou ujmovou na zdraví rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je a) zmrzačenie, b) strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti, c) ochromenie údu, d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva, e) poškodenie dôležitého orgánu, f) zohyzdenie, g) vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu, h) mučivé útrapy, alebo i) porucha zdravia trvajúca dlhší čas, pričom podľa § 123 ods. 4 Tr. zák. poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas je porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. Z prepúšťacej správy teda nebolo možné bez znaleckého skúmania urobiť definitívny záver o tom, že zranenia poškodeného L. M. spadajú do niektorej z uvedených kategórií. Znalecký posudok potom ozrejmil mechanizmus vzniku zranení poškodeného M., pričom záver znel na ťažké poranenie vyžadujúce si práceneschopnosť v trvaní 6 až 8 týždňov. Aj s ohľadom na to, že nadhodnocovanie právnej kvalifikácie skutkov v trestnom konaní je nežiaduci jav, poverený príslušník PZ skutok posudzoval ako súbeh prečinov v súlade s právnou kvalifikáciou vymedzenou prokurátorom až dovtedy, kým nebolo znaleckým posudkom nad všetky pochybnosti preukázané, že trestným činom bola spôsobená ťažká ujma na zdraví. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní bol plne v súlade so zákonom.

Dovolací súd má za to, že nedošlo k procesnému pochybeniu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré by malo vplyv na zákonnosť procesných úkonov v kontexte dovolateľom uplatnenej námietky, preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený namietal aj nezákonnosť výsluchov svedkov, ktorým boli vyšetrovatelkou PZ prehraté kamerové záznamy podliehajúce režimu

podľa § 69 ods. 1 Tr. por., v dôsledku čoho boli svedkovia ovplyvnení v neprospech dovolateľa. Rovnako namietal odstraňovanie rozporov vo výpovediach oboznamovaním vypočúvaných osôb s výpoveďami iných svedkov.

Uvedenú námietku dovolateľa možno preskúmať v dvoch rovinách. Jednak z hľadiska samotnej zákonnosti dôkazu (jeho prípustnosti a použiteľnosti), jednak z hľadiska jeho vplyvu na ostatné dôkazy v ďalšom konaní (túto skutočnosť obvinený namietka primárne).

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že výsluchy, ktoré mali byť zo strany vyšetrovateľky realizované s prehratím kamerového záznamu, sa týkajú svedkov L. M. (poškodeného) zo dňa 10. decembra 2018, U. W. zo dňa 7. januára 2019 a W. C. zo dňa 9. januára 2019. Z obsahu zápisníc o výsluchoch je zrejmé, že týmto svedkom bol v rámci výsluchu v prípravnom konaní skutočne prehratý kamerový záznam z 10. júla 2018, zachytávajúci určitý úsek deja časovo predchádzajúci samotnému skutku, v rámci snímania exteriéru pohostinstva U W.. Po preskúmaní dovolacích námietok vo vzťahu k zákonnosti týchto výsluchov je však treba konštatovať, že vo všetkých troch prípadoch išlo o výsluchy po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por. , čo ipso facto nevylučovalo ich procesnú použiteľnosť z hľadiska preukazovania viny obvineného v ďalšom konaní (por. S 30/2010). Výsluchy síce neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom, boli však zákonným spôsobom a pri zachovaní zásady kontradiktórnosti konania zopakované tak po vznesení obvinenia v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom (vid' Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR Tpj 63/2009 zo 7. decembra 2009).

Pokiaľ ide o obsah dotknutých výsluchov, možno konštatovať, že účelom prehratia záznamov nemalo byť ovplyvňovanie výpovedí svedkov, ale určenie ďalšieho smeru trestného stíhania, najmä vo vzťahu k vzneseniu obvinenia (ku ktorému následne došlo uznesením vyšetrovateľky dňa 15. januára 2019), ako aj identifikácia osoby zachytenej na kamerovom zázname a vysvetlenie súvislosti, keďže išlo o časový úsek predchádzajúci skutku, o čom svedčí obsah predmetných výsluchov a ich kontext. V tejto súvislosti treba zároveň poznamenať, že u L. M. prehratie kamerového záznamu dňa 10. decembra 2018 predchádzal riadny výsluch svedka v zmysle § 132 Tr. por. s tým, že svedok - poškodený súvisle opísal priebeh udalostí tak, ako ich vnímal, a následne mu boli kladené otázky. V rámci kladenia otázok mu bol prehratý kamerový záznam s následným dopytovaním súvislostí pri ozrejmovaní skutočností dôležitých pre ďalšie pokračovanie v trestnom stíhaní. Výsluch tohto svedka navyše nebol prvým v poradí, predchádzali mu ďalšie tri výsluchy. Obdobne U. W. dňa 7. januára 2019 najprv súvisle vypovedal o vnímaných skutočnostiach (monológová časť) a v rámci kladenia doplňujúcich otázok mu bol kamerový záznam prehratý za účelom identifikácie osôb a časových súvislostí, pričom tomuto úkonu predchádzali výsluchy dňa 3. septembra 2018 a 26. októbra 2018. Svedkyňa W. C. bola prvýkrát vypočutá až 9. januára 2019, pred prehratím kamerového záznamu v deň výsluchu však súvisle vypovedala a následne jej boli kladené otázky. Samotný záznam pritom nezachytáva priebeh skutku, len časť deja, ktorý mu predchádzal, a ktorý každý zo svedkov prežil. Jeho prehratie teda došlo len k obnoveniu konkrétnych spomienok ex post, navyše potom, ako svedkovia súvisle vypovedali v zmysle § 132 ods. 1 Tr. por.

Čo sa týka hodnotenia následného vplyvu oboznámeného kamerového záznamu na neskoršie výpovede svedkov a ich konkrétny obsah, je treba konštatovať, že takéto závery už spadajú do fázy hodnotenia dôkazov z hľadiska ich pravdivosti, hodnovernosti a dôkaznej sily, ktoré hodnotenie nemôže byť predmetom dovolacieho konania. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy a zaujímať k nim konečné závery. Vylučuje to ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. s výnimkou podľa § 371 ods. 3 Tr. por. Takéto hodnotenia je oprávnený vykonávať súd prvého stupňa, prípadne odvolací súd korigujúci jeho závery. V tejto súvislosti je preto podstatné, že náhľad oboch súdov na túto otázku je vyjadrený v odôvodnení ich rozhodnutí, u súdu prvého stupňa aj v rámci reakcie na námietky obhajoby na strane 8 odôvodnenia, pričom odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil.

Obdobne uvedená argumentácia platí aj pre námietku obvineného ohľadom odstraňovania rozporov vo výpovediach nezákonným oboznamovaním vypočúvaných osôb s výpoveďami iných svedkov, ku

ktorému malo dôjsť pri výsluchu poškodeného L. M. dňa 10. decembra 2018 a dňa 5. februára 2019. Z obsahu zápisnice z výsluchu zo dňa 5. februára 2019 vyplýva, že poškodenému L. M. nebola prečítaná zápisnica o výpovedi svedka U. W., ale čiastočný obsah jeho výpovede bol zakomponovaný do doplňujúcej otázky, ktorá nasledovala po samotnom výsluchu poškodeného vykonanom zákonným spôsobom. Otázka sa týkala fyzického stretu poškodeného a obvineného po tom, ako došlo k jeho vyvedeniu z pohostinstva. Otázka nemala navádzajúci charakter. Navyše poškodený na otázku uviedol, že si túto skutočnosť nepamätá. Výsluch poškodeného M. bol potom zopakovaný aj na hlavnom pojednávaní za účasti obvineného a jeho obhajcu. Pokiaľ ide o vplyv namietaného postupu vyšetrovatelky na ďalšie výpovede poškodeného, v tejto súvislosti možno opätovne odkázať len na hodnotenie výpovede súdmi nižšieho stupňa, obsiahnuté v odôvodnení oboch rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd danú námietku v časti, v ktorej ju bol oprávnený vecne preskúmať, nepovažuje za relevantnú a má za to, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je naplnený.

Dovolateľ v rámci označených dovolacích dôvodov namietal aj ďalšie skutočnosti, konkrétne výpovede svedka U. W. a poškodeného L. M. na hlavnom pojednávaní, ktoré označil za absolútne nedôveryhodné, a dospel k záveru, že v konaní nebolo bez pochybností preukázané, že poškodenému ublížil na zdraví práve on. Podľa jeho názoru súd nevzal do úvahy výpoveď svedkyne W. C., ktorú dovolateľ hodnotil ako najdôveryhodnejšiu. Súd nesprávne vyhodnotil zadovážené dôkazy a nepostupoval v zmysle zásady *in dubio pro reo*. Napadnutý rozsudok je podľa neho nespravodlivý. Z podstaty týchto námietok je jednoznačné, že smerujú proti hodnoteniu vykonaného dokazovania. Dovolateľ podrobne analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa a napáda spôsob hodnotenia dôkazov súdmi prezentujúc opačné, vlastné závery, smerujúce k jeho oslobodeniu. Dovolací súd však, ako už bolo uvedené, nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o hodnotení dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré je predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. Ustálenie skutkových okolností a hodnotenie dôkazov vykonali súdy nižšieho stupňa a dovolací súd do ich záverov nie je oprávnený v tomto smere zasahovať. Treba zdôrazniť, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie, resp. práva na obhajobu, nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Pokiaľ ide o aplikáciu zásady *in dubio pro reo*, táto taktika súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné. Použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhladol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať. S ohľadom na tieto skutočnosti, vyššie vymedzené námietky obvineného nespádajú pod žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., preto nemohli byť v dovolacom konaní preskúmané meritórne.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal zamietnutie jeho dôkazných návrhov (konkrétne nevypočutie svedkyne D. C.) a nedodržanie zásady kontradiktórnosti konania v prípravnom konaní, čo malo byť dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por.

K rozsahu dokazovania treba zdôrazniť, že súd vykonávajúci dokazovanie nie je viazaný návrhmi strán či

ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá súvisí so zásadou, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Dôkazy súdy hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Žiaden dôkaz pritom nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu a je len na hodnotiacej úvahe súdu, ako sa s dôkaznou hodnotou jednotlivých dôkazov vysporiada, ktoré bude považovať za relevantné (hodnoverné) a ktoré naopak za menej podstatné. Ak teda súdy nižšieho stupňa vyhodnotili výsledky dokazovania v zmysle zákona, v rozsahu a spôsobom, ktorý však nie je súladný s predstavami obvineného, nemožno takýto postup považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

Ak ide o uplatnenie práva na obhajobu spočívajúce v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, s adekvátnym odôvodnením takéhoto postupu. V predmetnej veci sa súd prvého stupňa procesne správnym spôsobom na hlavnom pojednávaní vysporiadal s predloženými návrhmi na doplnenie dokazovania a svoj postup aj náležite zdôvodnil, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia (str. 9 rozsudku) uviedol, že vykonanie dôkazu výsluchom svedkyne D. C. odmietol podľa § 272 ods. 3 Tr. por., pretože primárne jej výsluch vzhľadom na iné dôkazy nepovažoval za významný vo vzťahu k žalovanému skutku. V odvolacom konaní nebol osobitne takýto návrh znova podaný a odvolací súd považoval rozsah dokazovania za postačujúci. Táto námietka je preto neopodstatnená a nezakladá uplatnený dovolací dôvod.

Vo vzťahu k námietke nedodržania zásady kontradiktórnosti konania pri výsluchoch uskutočnených v rámci prípravného konania treba podotknúť, že všetky výsluchy uskutočnené po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por. boli procesne použiteľné.

Výsluchy, ktoré sa uskutočnili 5. februára 2019 (L. M., Mgr. V. X.), a výsluch svedka W. N. z 8. februára 2019, o ktorom bol obhajca vyrozumiený, ale nezúčastnil sa ho, boli všetky ostatné vykonané za prítomnosti obhajcu obvineného JUDr. Jozefa Bónu, pričom obhajca mal možnosť klásť svedkom otázky. Čo sa týka prvých dvoch výsluchov, obhajca sa na nich zúčastniť nemohol, keďže oznámenie o prevzatí obhajoby bolo orgánom činným v trestnom konaní doručené až 6. februára 2019, teda až týmto dňom nastali účinky zastupovania (§ 36 ods. 5 Tr. por.), a obvinený si účasť na procesných úkonoch výslovne nevymienil (§ 213 ods. 1 Tr. por.). Nie je preto možné dať za pravdu dovolateľovi, že výsluchy neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu. Netreba opomínať ani skutočnosť, že všetci podstatní svedkovia boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, pričom obvinený mal aj v tomto štádiu konania pred súdom prvého stupňa možnosť sám alebo prostredníctvom obhajcu vyjadriť sa k obsahu ich výpovede a klásť svedkom otázky, ktoré právo aj využil (hlavné pojednávanie uskutočnené v dňoch 8. októbra 2019 a 14. januára 2020). Pokiaľ ide o odstraňovanie rozporov vo výpovediach svedkov, súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní podľa § 264 ods. 1 Tr. por. prečítal výpoveď svedkyne W. C. z 8. marca 2019 a svedka W. N. z 8. februára 2019, ktoré spadajú do okruhu kontradiktórne uskutočnených výsluchov z prípravného konania. Z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa (str. 4) vyplýva, že v prípade poškodeného L. M. bola za účelom odstraňovania rozporov vo výpovedi prečítaná aj časť zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania z 12. septembra 2018, takýto postup bol iniciovaný samotným obhajcom obvineného, v rámci kladenia otázok, pretože prečítaná časť výpovede poškodeného mala byť súčasťou obhajoby. Napokon treba dodať, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k výroku o vine a treste vychádzal

predovšetkým z výpovedí uskutočnených na hlavnom pojednávaní, ktoré následne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyhodnotil.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda rovnako nebol naplnený.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd dospel k záveru, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.